

THEMA WOORDWIJS

Tot Wie bidden wij?

C. Bijl

Wie bidt, roept God rechtstreeks aan en vraagt Hem alles wat hij voor lichaam en ziel nodig heeft, zie HC antwoord 118. Hij doet dat in de overtuiging, dat God naar hem luistert. Maar wat verwacht de bidder daarna?

Wat God hem uitdrukkelijk heeft beloofd, zal hij zeker krijgen, zoals vergeving en eeuwig leven. Maar hij vraagt ook om gezondheid en vele andere gaven. Dat alles is hem niet toegezegd. En de praktijk bewijst, dat zijn vurige wensen niet altijd worden vervuld. Soms wel, soms niet.

De vraag is daarom, waarop wij ons vertrouwen jegens God moeten baseren. Hij willigt onze serieuze wensen niet altijd in. De hemel kan van koper lijken. Het is alsof God de gebeden niet hoort. Zulke ervaringen maken ons onzeker. Wat helpt bidden, als er niets verandert?

Wat stelt ons vertrouwen echter voor, als we er niet van op aan kunnen, dat God geeft wat we vragen? Toch mag het niet opgeschort worden totdat onze laatste wensen in vervulling zijn gegaan. Bidden is niet eerst de kat uit de boom kijken. Het is niet: 'nee' heb je en 'ja' kun je krijgen.

God is onze Vader. Dat belooft alles. Een goede vader geeft zijn kinderen immers graag wat ze van hem vragen. En God is de allerbeste Vader!

Wie God 'Vader' noemt, hanteert niet slechts een beleefdheidsformule, maar belijdt daarmee wat hij van Hem verwacht.

Hij legt - met inachtneming van alle eerbied - een claim op God. Hij bidt niet als een bedelaar die geen been heeft om op te staan. Bedelaars zijn twijfelaars. Bedelaars wijst God af, Jakobus 1:6. Voor een vader bestaan geen sterkere benen om op te staan dan die van zijn kinderen. Kinderen maken daarvan gebruik. Dat mag. Dat moet. Ze zien hoog tegen hun vader op, maar vertrouwen er daarom des te meer op, dat hij hen zal helpen. Hebben wij dat beeld van God?

Hoe komt het gebed bij God?

Hoe is het mogelijk, dat ons gebed God bereikt? Daarvoor zorgen zowel Jezus als de Heilige Geest.

1. Jezus zelf heeft gezegd: bid en vraag de Vader 'in mijn naam', Johannes 14:13,14 en 15:16. 'In mijn naam' wil zoveel zeggen als 'met beroep op mij'. Hij machtigt ons dus bij God aan te kloppen met een beroep op zijn naam. Hij staat er volkomen achter, dat we bidden. Het is 'in zekere zin Jezus zelf wiens stem bij dit bidden gehoord wordt'¹. Dit is ons enige, maar volmaakte argument voor verhoring van ons gebed. Want natuurlijk zal de Vader naar de stem van zijn Zoon horen. Deze zit immers naast Hem. Niet als een smekeling, maar als de Man die alles betaald heeft wat wij vragen. Een beroep op Hem kan en wil God niet onverhoord laten.

Calvijn durft het zo sterk te zeggen, dat een gebed voor God pas aangenaam is, als het geboren wordt uit de 'vermetelheid van het geloof' en is gefundeerd op de 'onbeschroomde zekerheid van de hoop'.² Want hoe onbeschroomd of vermetel ook, we eren God het allermeeft, als we alles verwachten van de Zoon die Hij ons heeft gegeven.

2. Jezus máchtigt ons niet alleen om God aan te spreken, maar schenkt ons ook zijn Geest om van die machtiging een goed gebrúik te maken.

De Geest 'komt onze zwakheid te hulp', Romeinen 8:26. Hij pakt als het ware mee aan, staat er eigenlijk. Hetzelfde woord gebruikt Martha in Lucas 10:40, wanneer zij Jezus wil laten zeggen dat haar zuster Maria haar moet 'helpen'. Maria moet dus mee aanpakken.

De Geest mengt zich als het ware in ons bidden. Terwijl wij bidden, bidt ook Hij in onze harten. Goed begrijpen kunnen we dat niet. Wij blijven onszelf en de Heilige Geest blijft zichzelf. Want 'de Geest zélf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen', vs. 26. Dat wil niet zeggen, dat de Geest onverstaanbare zuchten slaakt, maar: Hij brengt onder woorden wat voor ons - vanwege onze zwakheid - onuitsprekelijk is. Hij vult ons gebed aan. Hij geeft er diepgang aan. Hij vertolkt onze gevoelens. Hij tilt door zijn volmaakte pleiten ons armoedig gebed op Gods eigen niveau.

En God van zijn kant begrijpt de Geest volkomen. Hij weet 'de bedoeling van de Geest', vs. 27. Daarom komt ons gebed vast en zeker bij God áán. En het komt ook goed óver.

Problemen rond de gebedsverhoring

Het is verbazingwekkend zo simpel als Jezus over verhoring spreekt in Matteüs 7:9-11. Een jongen rammelt van de honger en vraagt zijn vader om een boterham of een visje. Het ligt voor de hand, dat zijn verzoek wordt ingewilligd. In gedachten zien we hem al smullen van zijn boterham of vis. Geen enkel probleem! Dat we het ons inderdaad zo simpel mogen

voorstellen, vindt steun in wat Jezus zegt over vaders, die 'goede gaven' geven aan hun kinderen, vs. 11.

De vergelijking is echter zo simpel, dat ze problemen oproept. Jezus benadrukt zo zwaar mogelijk dat goedgeefsheid van zo'n gulle vader armetierig is, vergeleken met de goedheid van God. Want ... 'hoeveel te meer zal uw Vader in de hemelen het goede geven aan hen, die Hem daarom bidden'. Hoeveel te meer! In het geven van goede gaven wint God het verreweg van alle vaders.

Maar klopt dat in de praktijk?! Hoe kan Hij de allerbeste Vader zijn, wanneer er ziekte uit zijn vaderhand komt? Dan gaat de eenvoudige vergelijking niet meer op. Of hebben we iets over het hoofd gezien?

Inderdaad! We hebben het ons daareven iets te gemakkelijk gemaakt. Want wat zegt Jezus? We deden eigenlijk alsof elke hongerige zoon op zijn wenken bediend werd. Maar zover ging Jezus nu net niet! Dat liet Hij feitelijk open. Hij zei wel, dat zo'n vader zijn zoon in geen geval een steen in plaats van brood of een slang in plaats van een vis zou geven. Dat is het punt in kwestie.

We halen alle pit uit de vergelijking, als we in feite doen alsof Jezus een vader tekent die zijn zoon natuúrlijk brood of vis geeft. Die vergelijking brengt ons in verlegenheid. Geen wonder. Maar Jezus doet niet alsof een kind maar hoeft te kikken om brood en zijn vader geeft het. Vader kan best goede redenen hebben om het gevraagde niet onmiddellijk te geven. Wat echter finaal wordt *uitgesloten*, is de mogelijkheid dat hij zijn kind bedriegt, plaagt of martelt. Dat bestaat niet. Die gedachte mag in zo'n kind niet opkomen.

Toen Jezus dat zei, stond Hij in een kring van vaders. Om hen en ons te overtuigen ging Hij naast hen staan. Ze hadden hun gebreken. Jezus noemt ze 'slecht'. Maar hoe slecht ook, de gedachte dat ze hun hongerige zoon een steen in de hand stoppen, is absurd. Dat nooit. Dat waren ze vast en zeker met Jezus eens. Daarom moet het hen sterk aangesproken hebben, toen Jezus zei: maar God is een oneindig veel betere Vader. Wat Hij ons ook toedeelt, ... in geen geval wil Hij ons plagen. Dat nooit.

Krijgt elk hongerig kind brood? Dat is de vraag. Maar ... *in geen geval een steen of een slang*. Dat is de kern van het antwoord. En als dit al geldt van een normale vader, 'hoeveel te meer' van de hemelse. Wat zal Hij dan concreet geven? Het *goede*, aldus Matteüs 7:11. De *heilige Geest*, aldus Lucas 11:13.

Lucas vergeestelijkt daarmee 'het goede' niet. Hij doet niet alsof we brood en vis onbelangrijk moeten vinden. Hij noemt de heilige Geest niet alleen, omdat Deze de grootste gave is, maar omdat Hij echt alle andere gaven *insluit*. Hij komt ons leven binnen met alle gaven die Christus voor ons heeft verdiend. Hij wil in ons wonen en schenkt ons álles wat wij voor lichaam en ziel nodig hebben. Daartoe behoort het geloof, maar ook de gezondheid. En als het tegenspoed moet zijn, dan nog geeft Hij geen stenen voor brood. Stenen zijn nergens goed voor, maar tegenspoed wel. Die moet voor ons meewerken ten goede. We leven tenslotte niet van brood alleen maar van al wat de Geest ons geeft.

God is verreweg de beste Vader.

Noten:

1. Zo J.P. Versteeg in zijn: Het gebed volgens het Nieuwe Testament, pagina 117.
2. Institutie III, 20, 12.

Belangrijkste gebruikte schriftgegevens:

Matteüs 7: 7-11; Johannes 14:13,14; Romeinen 8:26,27. Zie ook 2 Korintiërs 12:7-10.